

BŰN ÉS MEGBOCSÁTÁS A KERESZTÉNYSÉGBEN ÉS AZ ISZLÁMBAN

[magyar – Hungarian – مجري]

Ezzia Ali Taha

Fordította:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Julia Gabriel

Ellenőrizte: Gharabli Gabriella

2014 - 1436

IslamHouse.com

﴿ الخطيئة والغفران في المسيحية والإسلام ﴾

« باللغة المجرية »

عزيا علي طه

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& جوليا جبريل

مراجعة: جبريلا غرابلي

2014 - 1436

IslamHouse.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

BŰN ÉS MEGBOCSÁTÁS A KERESZTÉNYSÉGBEN ÉS AZ ISZLÁMBAN

*Allahé a dicséret, az emberiség és a dzsinnek és minden teremtmény Uráé, és béke legyen a Küldöttek Vezetőjével,
a családjával és társaival.*

A kereszténység követői hatalmas erőfeszítést tettek, hogy elterjesszék kétséges hitüket az egész világon, főleg az iszlám világban. Számos eszközük van rá, hogy segítsen hirdetni csaló hamisságaikat, mint az orvosi és oktatási szolgálat, a humanitárius segítség a szörnyűségek és katasztrófák idején, stb. Ezeket az erőfeszítéseket általában vallási ceremóniák, keresztény propaganda, papi beszédek és számos teológiai jelszó kíséri. Emellett a furcsa természetű gyakorlatokat olyan módon végzik el, hogy azt a benyomást keltse, hogy valami ésszerű és komoly dolgot mutatnak a laikusoknak, akinek el kell hinnie, hogy a kereszténység alapja az emberiség megmentése.

A keresztények azt állítják, hogy hitük a tolerancia, a szeretet, a könyörületesség, a szimpátia és az önmegtagadás pilléreire épül; hogy hitük és erőfeszítéseik célja az emberek megmentése a bűntől, és bevezetésük az Isteni Királyságba. Azt állítják, hogy egyedül a kereszténység vezet a Paradicsomba. Azt is állítják, hogy hitük és erőfeszítéseik kétségtelenül az örök boldogsághoz vezetnek a megváltáson keresztül, amely megszabadítja az embert a bűntől, és bevezeti

az Isteni Királyságba, ahová csak a keresztények léphetnek be. Két elképesztően meglepő dologban hisznek,

1) az úgynevezett „eredendő bűn és bűnbocsánat”, a bűn, amit az egész emberiség örökölt Ádámtól (béke legyen vele), és

2) a megbocsátás a kereszthalál által.

Abban is hisznek, hogy minden más vallás hamis és alaptalan, mivel közülük egyik sem adja meg az embereknek a megváltást a kereszthalálba vetett hit által; tehát a nem keresztények nem mehetnek a Paradicsomba.

Mi az eredete a bűnnek a keresztények szerint? És mi számukra a legnagyobb bűn?

Hogyan lehet megbocsátani a bűnüket? Melyek a negatív eredményei ezeknek a félrevezető gondolatoknak a bűnről és a megváltásról?

Valóban a kereszténység az egyetlen útja a megmenekülésnek?

Mit mond az iszlám az eredendő bűnről? Mi a legnagyobb bűn az iszlám szerint? Hogyan juthat el az ember a megbocsátáshoz?

Melyek a pozitív eredményei a bűn iszlám szerinti felfogásának, és megszüntetése módjainak?

Hogy feleljen ezekre és más kérdésekre, az író analitikus perspektívából tálalja a bűn és a megbocsátás témáját. Ezt úgy viszi véghez, hogy összehasonlítja a kereszténységet (egy eredetileg isteni vallás, amely sok átalakuláson és átalakításon

ment keresztül, és számos pogány elem került bele) az iszlámmal, amelyet Allah megvédett a megváltoztatásoktól. Ez az összehasonlítás rámutat a kereszténységben lévő hamisság és az iszlám igazsága közti szakadéokra.

A jelen kutatás a következő pontokat vizsgálja meg:

I. Bűn és megbocsátás a kereszténységben:

1. Az eredendő bűn a kereszténységben

2. A megbocsátás legfontosabb eszközei a kereszténységben:

- a) Keresztre feszítés
- b) Szerzetesség
- c) Keresztség
- d) Gyónás
- e) Oltáriszentség és átlényegülés

II. Bűn és megbocsátás az iszlámban:

1. A bűn és a megbocsátás fogalmi nyelvészeti szempontból

2. A bűnök eredete az iszlámban

3. A bűnbocsánat eszközei az iszlámban:

- a) A hibás vallások elutasítása és az iszlám elfogadása
- b) A törvénytelen cselekedetek, különösen a nagy kihágások elkerülése
- c) A kötelező vallási cselekedetek elvégzése Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) útmutatása szerint
- d) Bűnbánat és Allah megbocsátásának a kérése
- e) Fohászkodás Allahhoz

Bűn és megbocsátás a kereszténységben

1. Az eredendő bűn a kereszténységben

Az emberi bűn története az Ótestamentum szerint Ádámmal kezdődött (béke legyen vele), aki Évával az Édenkertben élt, Isten Kertjét gondozva. Minden fáról ehettek a kertben, kivéve a Jó ér Rossz fájáról. De egy kígyó meggyőzte Évát, hogy egyen a tiltott fa gyümölcséből. Éva pedig adott belőle Ádámnak, aki szintén evett belőle. Ennek eredményeképpen halandók lettek, és Isten kiűzte őket az Édenből. A keresztények és a zsidók azt mondják, hogy Ádámot Éva és a kígyó együtt csábította el, amikor meggyőzték arról, hogy a tiltott fa a Tudás Fája, és ha eszik a gyümölcséből, akkor természetfeletti tudáshoz jutna. A keresztények azt mondják, hogy Isten azt gondolta, Ádám az Ő

riválisa lehetne, ha tudást szerezne a láthatatlan világról, ezért megharagudott és megátkozta Ádámot, akit leküldött a Földre.

A keresztények abban hisznek, hogy Ádám bűne az eredendő bűn, és leszármazottai magukkal viszik korokon át, amíg a keresztre feszítés meg nem történik. Abban is hisznek, hogy a gonoszság előbb létezett, és aztán szétterjedt a világban Ádám bűne miatt. Ezen felül mindenféle emberi konfliktust és háborút erre a bűnre vezetnek vissza.

A keresztre feszítés mindig is ellentmondások forrása volt a keresztény vezetők között, akik néha egymást hitetlenséggel és ateizmussal vádolták.

A legbefolyásosabb az apostolok között Pál volt, aki tulajdonképpen megalapozta a ma ismert keresztény doktrínákat, különösen azokat, amelyek az eredendő bűnre vonatkoznak, és arra, hogy a többi bűn ennek a következménye, és hogy hogyan juthat el az ember a bűnbocsánathoz.

2. A megbocsátás legfontosabb eszközei a kereszténységben:

a) Megbocsátás a Kereszthalálba vetett hit által:

A kereszthalálba vetett hit a kereszténység alapja.

Pál szerint a kereszthalál minden keresztény hit sarkköve, és akik megtagadják, azok nem tekinthetők kereszténynek és nem érdemlik meg Isten áldásait, nem léphetnek be Isten Királyságába, nem üdvözülhetnek és örök

kínzásra ítéltetnek a Pokolban, mert engedetlenek voltak Jézus Krisztussal (béke legyen vele) szemben.

Mit tartalmaz ez a gondolat? Honnan származik?

E gondolat Pál rómaiaknak, korinthusiaknak és zsidóknak írt leveleiből származik. Azt mondta, hogy Krisztust (béke legyen vele) nem az ellenségei (a rómaiak és a zsidók) tagadták meg és feszítették keresztre amiatt, hogy veszélyt jelentett hitükre és világi hatalmukra, hanem ő akarattal választotta a kereszthalál megaláztatását az emberek bűneinek megváltásáért, amely által megszabadította őket az eredendő bűntől, amelyet apjuk, Ádám (béke legyen vele) követett el, aki evett a tiltott fáról.

A rómaiaknak szóló levélben Pál ezért azt írta, hogy:

„Annakokáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vétkeztek; ~ Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. ~ Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következőnek kiábrázolása vala. ~ De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra.” [Biblia, Rómaiaknak írt levél 5:12-17]

Itt Pál azt állítja, hogy azok, akik nem hisznek a keresztre feszítés gondolatában, azok nem érdemesek Isten kegyelmére és az Ő megbocsátására. Ők nem fognak bejutni a

Paradicsomba és nem kapnak örök életet, ehelyett örök tartózkodási helyük a Pokol lesz, mert megtagadták a megtisztulás elvét.

Pál értelmezése szerint Ádám (béke legyen vele) bűne miatt minden embert, a prófétákat és küldötteket is beleértve, Isten megátkozta: emiatt elkerülhetetlen sorsuk az örök kínzás a Pokolban. Sőt, mindazok, akik megtagadják a kereszthalál általi megváltás gondolatát, beszennyeződnek az eredendő bűnnel és kiűzetnek Isten könyörületéből.

A papokat nagyon befolyásolták Pál megváltásról alkotott eszméi. Egyikük, Hanna Maqar Al-Iszawi írt egy levelet a Hidzsra szerinti hatodik században Abu Ubaidullah Al-Khazradzsinak, egy andalúziai tudósnak, amelyben meghívta őt a keresztény hitre és a kereszthalál elméletére, hogy megmentse magát az eredendő büntől. E levelet Abu Ubaid megjelentette *Az iszlám és a kereszténység között* című könyvében. Így szól:

„Isten békéje és könyörülete legyen veled. Dicsérem Istent, aki a helyes útra vezetett minket és támogatott minket fia által. Felénk nyújtotta kegyelmét Jézus Krisztus kereszthalála által, aki megváltott minket szent vérével. Megmentett minket a Pokol kínzásától és magára vette helyettünk Ádám bűnét. Kiontotta saját vérét az egész emberiség boldogulásáért, akik megtisztulnak e büntől, kivéve azok, akik nem hisznek benne. Ha meg akarod kapni Isten könyörületét és a Paradicsomba akarsz kerülni, higgy Istenben, és mondd: Jézus Krisztus Isten fia, aki Isten Maga és a Szentlélek, három istenség egyben.”

Honnan jönnek e sátáni gondolatok?

Hogyan szivárogtak be a kereszténységbe?

Az ünnepelt nyugati teológus, Rudolf Boltman azt mondta *Jézus* című könyvében:

„Pál eszméit a kisázsiai zsidóktól vette, akik felvették a kereszténységet. Gondolataikat nagyban befolyásolta a görög filozófia és a Nagy Anya mítosza, amely abban az időben a görög világ szerte elterjedt volt. Úgy tűnik, a kereszténység doktrínáiba belekeverték régi vallásukat, amelyet nem teljesen hagytak el.”

A Nagy Anya vallása egy mítoszból származik, amelyben egy istennő, Szabella el volt jegyezve egy Attasz nevű emberrel. Nagyon szerette, de a férfi hirtelen meghalt. A természet, a fákkal, folyókkal és állatokkal együtt osztozott vele bánatában, és szomorúsága szétterjedt az egész univerzumban. Hirtelen, ahogy a mítosz folytatódik, Attasz feltámadt a halálból. Hétköznapi, korlátozott képességekkel rendelkező emberből magasrendű istenné változott. Szabella magán kívül volt örömeiben és a természet vele együtt örült. A Nap felkelt, a folyók kiöntöttek és a föld kizöldült a növényzettől. Az emberek kijöttek ünnepelni az eseményt. Szokássá vált, hogy az emberek megünnepeljék ezt az eseményt tavasszal, és dicsérik Attaszt, aki legyőzte a halált és életet adott a halott földnek. Azon a napon áldozatokat is mutattak be az istennek, aki legyőzte a halált. Minden évben jöttek a szerzetesek, és arra ösztönözték az embereket, hogy higgyenek ebben a mítoszban és végezzenek áldozati felajánlásokat Attasznak, hogy megszabadítsák magukat a bűneiktől és beléphessenek Isten Királyságába.

Nem csoda, hogy Pál a keresztre feszítés és a megváltás gondolatát a kisázsiai zsidóktól vette, hiszen ő is zsidó volt. Korábban üldözte azokat a zsidókat, akik keresztények lettek,

mert új hitük és viselkedésük sértő volt a számára. De egy nap, amikor Damaszkusz felé utazott, állítólag találkozott a feltámadt Krisztussal. Ez a tapasztalat annyira nagy benyomást tett Pálra, hogy hamarosan ő is keresztény lett.

Pál nem habozott mítoszokat és népmeséket kölcsönözni és beépíteni őket a keresztény tanításokba. Ezt azzal igazolta, hogy a nem keresztényeket így akarta bátorítani arra, hogy a kereszténység felé hajoljanak. Ahmed Salabi, egy arab tudós, a kereszténységről szóló könyvében azt mondta:

„A kereszténység egyetemessége, amelyet Pál vezetett be, fordulópontnak számít a vallás történetében. Szélesre tárva az ajtót mindenki számára Pálnak meg kellett változtatnia a hitelveket, hogy áthidalja a szakadékot a zsidók vallása és a pogány hiedelmek között, amelyek abban az időben elterjedtek voltak Európában. Tehát bevezette a Szentháromság és a megváltás hitelveit, hogy alkalmazkodjon azoknak a népeknek a hitéhez, akik keresztények lettek.”

Pál, a leveleiben, sok helyen megerősítette, hogy azok a doktrínák, amelyeket ő bevezetett a kereszténységbe, nem Krisztus diktálta le neki, de tőle származnak. Ezt kijelenti a galatáknak írt levelében, amelyben azt írja:

„Tudtotokra adom pedig atyámfiai, hogy az az evangéliom, melyet én hirdetem, nem ember szerint való; ~ Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.” [Biblia, Galatáknak írt levél 1:11-12]

Pál erőfeszítése, hogy eltörölje Ádám (béke legyen vele) bűnét egy olyan vallást hozott létre, amely alapjaiban különbözik attól, amit Jézus (béke legyen vele) hirdetett. Ez a

Pál által megváltoztatott vallás az, amit ma mindenhol hirdetnek kereszténység néven. És ez az, amit a híres nyugati teológus, O. T. Davis illusztrál *Hegyi beszéd* című könyvében, ahol azt írta:

„Az igazi kereszténység nem létezett, amíg Pál nem találkozott a Szentháromság második személyével és egyesült Vele. Akkor elkezdte írni a leveleket a különböző népeknek a kereszténységet hirdelve, ahogy kapta a Megváltótól. Tehát Pál tekinthető a ma ismert kereszténység alapítójának. Ha Pál nem jelent volna meg, a kereszténység soha nem vált volna egyetemes vallássá, és nem fogadták volna el emberek milliói.”

Tehát a keresztre feszítés tétele, amelyet Pál bevezetett és kötelezővé tett az igaz hívők számára, egy idegen elv, és nem létezett a kereszténységben, mielőtt Pál kifejlesztette. Ez nem köthető semmilyen módon Jézus (béke legyen vele), Mária fia igaz tanításaihoz. Tehát az egész tétel hamis.

Ezen túlmenően, Pál nem beszélt azokról a forrásokról, ahonnan kapta a híreket Jézusról. Ehelyett azt állította, hogy Jézus (béke legyen vele) tanításai álmában érkeztek hozzá. Ez hiteltelenné teszi állításait, mivel a közvetlen kommunikáció a legfontosabb forrásával elveszett. Meséi csak mítoszok és víziók gyűjteménye, lejegyzett bizonyíték nélkül.

b) Megbocsátás a szerzetességen keresztül

A szerzetesség a kereszténységben abból a hitből származik, hogy Ádám (béke legyen vele) bűne szorosan összefügg a fizikai vággyal. Ezt a gondolatot a keresztények a görög filozófusoktól örökölték, különösen Platónótól, aki a test

és a lélek dichotómiájáról írt. Ő úgy látja a testet, mint a lélek börtönét, folytonosan magasabb rendű eredetét igyekszik elérni, mivel Isten része volt, de aztán el lett Tőle választva, hogy megtestesüljön minden élő teremtményben. Tehát a testtel való folytonos küzdelem akadályozza meg a lelket felszállásában eredetéhez, hogy egyesüljön Vele. A *Vallások és hitek szerzője* azt mondta Platón Istenről és a teremtésről szóló nézeteiről:

„Az univerzumnak megvan a saját Örökkévaló Teremtője. Minden egyes dolog valós természete attól a formától függ, amelyben részt vesz. A formák sokban különböznek azoktól az általános dolgoktól, amelyeket látunk magunk körül. Az általános dolgok változnak, de formáik nem. A formák helyen és időn kívül léteznek. Az elmével lehet őket megismerni, nem az érzékszervekkel. Platón abban hitt, hogy bár a test meghal és széteszik, a lélek örökké él. A test halála után a lélek oda távozik, amelyet Platón a tiszta formák valóságának hívott. Ott test nélkül létezik, a formában elmélkedve. A lélek mindig megőrzi a formák világának sápadt képét és vágyakozik utána. A lélek szabadon engedését Platón abban látta, hogy a test ellen harcolni kell, meg kell büntetni és el kell gyengíteni imával és éhséggel. A test ennek következtében összeesik és széteszik, és a lélek visszakerül a tiszta formájába.”

A keresztény vezetők ezeket a gondolatokat Platónról vették át, és kifejlesztették „szerzetesség” néven. Minden vezető közül a legfontosabb alakjai ennek a gondolatnak Pál, Ágoston és a nesztorianusok.

Láttuk a korábbi szövegösszefüggésben, Pál hogyan kötötte össze a keresztre feszítésben való hitet az eredendő bűnnel. Azt is mondja, hogy Jézus (béke legyen vele) akarattal

engedte magát megalázni és keresztre feszíteni. Tehát a páli doktrína azt sugallja, hogy a testet kínozni kell, hogy megtisztuljon. Efezusiaknak szóló levelében Pál azt írta:

„Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; ~ A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is: ~ De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, ~ Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) ~ És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.” [Biblia, Efezusiaknak írt levél 2:2-6]

A keresztények abban hisznek, hogy Ádám (béke legyen vele) válaszolt a fizikai vágyainak és állati kéjének, tehát engedetlen volt Istennel szemben, hogy evett a tiltott fáról. A test tehát az eredete minden bűnnek, és nem lehet megtisztítani, csak kínással és megalázással. A keresztények szerint a lélek a test áldozata, és örök szenvedését a test folyamatos támadásai okozzák. A testet meg kell aláznai, hogy a lélek szabadon utazhasson a Teremtőjéhez.

Az idő múlásával szerzetesek és apácák csoportjai tűntek fel. Hogy beálljon valaki a rendbe, az új tagnak számos fázisokon kellett keresztülmennie, mialatt testét megalázásnak és kínásnak vetette alá. Akik erőt mutattak, azt bevették új tagnak a keresztények által „szenteknek” hívottak társaságába. A test elleni küzdelem egyik formája a házasság megtagadása volt; szent Pál azt írta:

„Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. A ki házasság nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódon kedveskedhessék az Úrnak; ~ A ki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a feleségének.” [Biblia, Korintusiakhoz írt I. Levél 7:32-33]

E bekezdés arra indította a szabadkőműveseket a tizenkettedik században, hogy tagjaiknak megtiltották a házassághoz való jogot. Egy már házas embernek el kellett válnia, ha csatlakozni akart hozzájuk.

Ágoston az ötödik században megerősítette Pál elveit a cölibátusról, és azt hirdette, hogy a házasság és a fizikai vágyak kielégítése spirituális gyengeséghez vezetnek, és ezért el kell kerülni. A szerzeteseknek és az apácáknak szigorúan megtiltották, hogy megházasodjanak, hogy jó például szolgáljanak az emberek számára. Ágoston azt is állította, hogy a test megfosztása az érzéki örömeiktől, mint az étel, a finom anyagból készült ruhák, a puha ágy és a feleség az a harc, amit minden kereszténynek harcolnia kell. Ez viszi be őt Isten Királyságába miután megbocsátást nyert.

A *Nyugati filozófia története* című könyv szerzője elmagyarázta Ágoston nézőpontját a kérdésről. Azt írta:

„A földi élet célja, hogy az emberek fáradtságban és nyomorban éljenek, hogy ne foglalják le magukat olyan földi dolgokkal, mint a politika, a szociológia vagy az asztrológia, stb., mivel ezeknek a keresése elvonná a hívők figyelmét és elvesztegetné az energiájukat. Ezért arra hívom az igaz hívőket, hogy utasítsák el a világi örömeket és legyenek aszkéták. A házasság nem illik azokhoz, akik be akarnak lépni Isten Királyságába.”

Ezek szerint a gondolatok szerint azt találjuk, hogy a kereszténység elviekben a szüzességet a mind a férfiak, mind a nők ideális állapotának tekinti. Ez az elv fokozatosan a katolikus egyházban a miszticizmus előretöréséhez vezetett.

A szerzetességen keresztüli megbocsátás elérését jól összefoglalják a nesztorianusok gyakorlatai és ideáljai. Doktrináik között a következőket találjuk:

„Ha az ember az életét az istenimádatnak szenteli és elhagyja a fizikai vágyakat, mint a húsevés és az állati ösztönei kielégítése, jelleme tiszta lesz és eléri Isten Királyságát, és nyíltan meglátja Istent. A láthatatlan világ láthatóvá válik a számára.”

A tizenegyedik században VII. Gergely pápa rendeletben adta ki, hogy szigorúan tilos minden pap és apáca számára a házasság, mivel a szexuális kapcsolat, ahogy állította, megszüntetné tisztaságukat.

Ez a dekrétum azonban negatív következményekhez vezetett. Elterjedtek a házasságon kívüli kapcsolatok és a homoszexualitás. Ennek eredményeként az egyházi emberek, szerzetesek és apácák hírneve bemocskolódott követőik és a köznép körében.

c) Megbocsátás a keresztség által:

A keresztények a keresztelest vezették be, hogy megmeneküljenek Ádám (béke legyen vele) eredendő bűnétől. Az újszülött gyermeket, vagy egy újonnan áttért keresztényt meg kell kereszteni azáltal, hogy a pap vízzel mossa meg.

A keresztények abban hisznek, hogy a gyermek bűnösen születik Ádám (béke legyen vele) bűne miatt, és ezért le kell mosnia a papnak. Azt mondják, hogy János példáját követik, akit Keresztelőnek neveznek, aki megkeresztelte a hívőket a Jordán folyó szent vizében. Ő Jézust (Allah áldása és békéje legyen vele) is megkeresztelte. A keresztény Biblia szerzői azt állítják, hogy Isten így szólt Jézushoz (Allah áldása és békéje legyen vele), miután megkeresztelkedett:

„Te vagy az én szerelmes fiam, a kiből én gyönyörködöm.” [Biblia, Márk Evangéliuma 1:11]

A különböző keresztény felekezetek mindig vitában álltak egymással a keresztelek erejét illetően. Néhányan közülük azt mondják, hogy a keresztség megtisztítja az embert minden bűntől, még az eredendő bűntől is, míg mások szerint ez csak az eredendő bűnöket törli el; a többi bűn a pap által bocsáttatik meg.

A különböző felekezetek abban sem jutottak egyetértésre, hogy mikor, hol és hogyan kell elvégezni a keresztelek. Egyetértettek azonban abban, hogy a keresztelek csak akkor érvényes, ha pap vagy keresztény vezető végzi el.

Ahmed Salabi azt írja a *Vallások összehasonlítása: Kereszténység* című könyvében:

„A keresztényeknek nem sikerült megegyezniük abban, hogy mikor kell a keresztelek elvégezni. Néhányan azt szorgalmazzák, hogy a gyerekkor a legjobb idő e rituálé elvégzésére; mások szerint bármikor el lehet végezni az ember életében. Olyanok is vannak, akik azt gondolják, hogy a halálkor kellene elvégezni, mivel a keresztelek állítólag

lemossa az összes bűnt, és ez az az idő, ami után az ember már nem követ el bűnt.”

A keresztény gyakorlat szerint a keresztelés vallási gyakorlata egy szimbolikus mosakodás vízzel. Ez a tisztítást jelképezi vagy közvetíti, a bűnök lemosását és egy megújult élet kezdetét. Úgy végzik el, hogy vizet öntenek vagy spriccelnek a keresztelendő személy homlokára. Néhány keleti ortodox és nyugati protestáns egyház gyakorlata a bemelegítés (az ember víz alá merítése). Egy általános keresztelési szertartáson a keresztelendő személy kijelenti hitét Jézusban (béke legyen vele). A támogatók, akiket keresztszülőknak hívnak, mondhatják ezt a kisgyermek nevében. A legtöbb esetben a pap vagy lelkész ezek után kimondja a személy nevét, önti a vizet és azt mondja: „*Megkeresztellek téged az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.*” A keresztelést követi egy önkéntes, nyilvános kijelentése annak, hogy Jézust (béke legyen vele), mint megváltóját fogadja el az illető.

d) Megbocsátás a pap előtti gyónás által:

A kereszténység korai szakaszaiban a római pápa azt állította, hogy Jézus (béke legyen vele) adott neki hatalmat a bűnös ember bűneinek megbocsátására, aki meggyóna neki bűneit, kivéve az eredendő bűnt, amely csak a kereszthalálba és feltámadásba vetett hit, valamint a keresztség által bocsáttatik meg. A pápa azt is mondta, hogy ő Péter utóda, aki megalapította a Római Egyházat Jézus tanításai és útmutatásai szerint, és akit Jézus (béke legyen vele) megbízott azzal, hogy ítéletet hozzon minden vallási kérdésben, köztük olyan kérdésekben is, hogy mi megengedett és mi nem megengedett.

Máté Evangéliumában Jézus (béke legyen vele) így szól Péterhez:

„Te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. ~ És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.” [Biblia, Máté Evangéliuma 16:18-19]

Amikor a Pápa a Római Egyház fejének kiáltotta ki magát, azt állította, hogy ő büntelen és tévedhetetlen. Majd minden keresztény között olyan hírnevet szerzett magának, hogy ő Jézus nevében cselekszik, áldást és átkot osztva. Nem csak ennyi, hanem teljes fennhatóságot adott magának a bűnök bocsánatára, ha színe előtt gyónják meg. Azt mondta, ő János Evangéliuma szerint cselekszik:

„A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.” [Biblia, János Evangéliuma 20:23]

Ezen túl, a vallási szinódusok, különösen a Gergely-naptár szerinti 1215. évben tartott, elismerték a pápa fennhatóságát a bűnök megbocsátása tekintetében, és abban, hogy akik ellenkeztek vele, megtilthatja a Paradicsomba való belépést.

A szinódus tagjai abban hittek, hogy ha valakinek fennhatósága van a megbocsátásra, a fennhatósága a megbocsátás megtagadására is szól. Ennek következtében sok pápa felhasználta a megbocsátás megtagadásának a jogát olyan királyok és nemesek ellen, akik politikai ellenfeleik voltak az emberek feletti uralkodásban.

Amikor az emberek sorban álltak a pápa ajtaja előtt bocsánatért esedezve, az ott dolgozók díjakat róttak ki azoknak, akik a pápa jelenlétében akarták meggyónni bűneiket. A dolgok tovább romlottak, amikor a megbocsátás egy bizonyos összeg kifizetése fejében történt. Amikor több pénzre volt szükség a keresztes háborúk miatt, a pápa és asszisztensei elkezdték eladni a megbocsátást. És mikor templomok monostorok vagy iskolák építésére volt pénzre szükség, a pápa megparancsolta, hogy a megbocsátást kinyomtassák és eljuttassák mindenhova. Biztosította a vásárlókat, hogy örök lakóhelyük a Paradicsom lesz. Ily módon hatalmas vagyon (pénz, ékszerek, föld és fegyverek) halmozódott fel a pápánál és asszisztenseinél. Amikor felmerült a megbocsátást árusítása a keresztény világ távolabbi részein, az emberek nehéznek találták a Rómába utazást, hogy a pápa előtt gyónjanak. A pápa megragadta az alkalmat, és felhatalmazta a helyi kardinálisokat és püspököket, hogy az ő nevében cselekedjenek. Ez a hagyomány a mai napig él.

A helyi kardinálisok és püspökök visszaéltek a pápa által nekik adott hatalommal és elkezdték zsarolni az átlagembereket. Palotákat, birtokokat és földeket vásároltak maguknak. Ennek eredményeképpen két osztály alakult ki a Középkorban: a felső osztály, amely a feudális urakból állt (nemesek és egyházi emberek), és az alsó osztály, amely a bérencekből, dolgozókból és jobbágyokból állt.

e)Megbocsátás az eukarisztián és az átlényegülésen keresztül:

A Római Egyház pápái bevezettek egy másik módot is a bűnök megbocsátására: az eukarisztiát és az átlényegülést. E

történet eredetét Pál leveleiben és János Evangéliumában találjuk. Ezek szerint Jézus (béke legyen vele) megosztotta utolsó vacsoráját a tanítványaival. A vacsora kenyérből és borból állt. A kenyér Jézus testét jelképezte, és a bor Jézus véréét. A korintusiaknak szóló levelében Pál azt mondta:

„Mert én az Úrtól vettem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, ~ És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. ~ Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. ~ Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.” [Biblia, Korintusiakhoz írt I. Levél 11:23-26]

János Evangéliuma szerint Jézus (béke legyen vele) ezt mondta:

„Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. ~ Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mímodon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk? ~ Monda azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszátok az ő véréét, nincs élet bennetek. ~ A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. ~ Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. ~ A ki eszi

az én testemet és iszsa az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.” [Biblia, János Evangéliuma 6:51-56]

Az átlényegülésről a keresztények szerint a húsvétkor elvégzett bizonyos rituálék tanúskodnak, amelyeket azok végeznek el, akik keresik Isten megbocsátását. A húsvét megegyezik a szentáldozás idejével. Ezért ha az utolsó vacsorát elvégezte egy keresztény, evett kenyeret és ivott bort, abban hisznek, hogy Krisztus testéből evett és véréből ivott. Ezen a módon a bűnei megbocsáttatnak és bebocsáttatik Isten Királyságába.

Hogyan jutott a keresztények eszébe ez a furcsa ötlet, hogy ha kenyeret esznek és bort isznak, ez azt szimbolizálhatja, hogy imádott Istenük testét eszik és véréét isszák? Hogyan mernek bort inni, mikor az szigorúan tilos az Ótestamentumban, amelyben hisznek hitük részeként? Ezen kívül, nincs rá lejegyzett bizonyíték, hogy Jézus próféta (béke legyen vele) tanácsolta volna nekik, hogy tegyék ezt.

Azzal zárhatjuk ezt a fejezetet, hogy a bűn és a megbocsátás fogalma és módjai a kereszténységben irracionális, perverz és káros az ember fizikai, mentális, társadalmi és spirituális egészségére és jólétére nézve.

Bűn és megbocsátás az iszlámban

1. A bűn és a megbocsátás lexikográfiai értelmezése:

A bűnt az iszlámban a következőképpen lehet értelmezni:

- Isten törvényének áthágása készakarva, vagy az az állapot vagy helyzet, amely ebből a tettből következett.
- Mindenfajta rossz cselekedet vagy erkölcstelenség.
- Bármilyen iszlám szabály vagy norma megsértése, mint az ízlés és az illem megsértése.

A megbocsátást az iszlámban a következő módokon lehet definiálni:

- Az ellenség vagy a szabálysértő büntetésének vagy a vele szemben fennálló kiegyenlítési igény feladása.
- A negatív érzések megszűnése bárki iránt.
- Minden kárigény feladása, amely a mások által az embert ért károkra vonatkozik.

Az iszlám szerint hibázni vagy bűnt elkövetni emberi, megbocsátani isteni.

2. A bűn eredete az iszlámban:

Az iszlám törvénykezés arra indítja az embert, hogy óvakodjon a bűn elkövetésétől, és számos korlátozást, figyelmeztetést, óvó rendszabályt és akadályt vezetett be, amelyek tiszte megvédeni az embereket azoktól a bűnöktől, amelyek fenyegetik az egész társadalom biztonságát.

A bűnök számosak és sokrétűek. A legveszélyesebb típus az, amelybe azok a súlyos vagy halálos bűnök tartoznak, amelyek nem látszanak (el vannak rejtve a szívben), mint bálványimádás, ateizmus, eretnecség, képmutatás, irigység, rosszindulat, hiúság, arrogancia, önhittség és csalás.

A bűnök oka, hogy az ember figyelmetlen Allah iránti kötelességeivel kapcsolatban. És mivel ezek a bűnök az ember és Allah közt vannak, több reményünk van benne, hogy meg lesznek bocsátva, mint mások. Súlyos bűnökről van szó, Allah, egyének és a társadalom jogainak az áthágásáról.

A bűnök számát nem lehet meghatározni; viszont be lehet határolni azokat a bűnöket, amelyeknek elkövetői számára a meg lett ígérve a Pokol. Allah azt mondja a Koránban:

„Aki viszont ellenkezik a Küldöttel, azt követően, hogy világossá vált a számára az Igaz Útmutatás és nem a hívők útját követi, annak azt adjuk barátul, akit ő választott barátul. A Pokolban fogjuk égetni. Milyen rossz sors ez!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:115]

Azt is mondja:

„Bizony azok, akik harcolnak Allah és Küldötte ellen és abban buzgólkodnak, hogy romlást okozzanak a földön, azok jutalma az, hogy megöletnek, vagy keresztre feszítetnek, vagy kezeik és lábaik – egymással ellentétesen – levágnak, vagy száműzetnek a földről. Ez megaláztatás lesz a számukra az evilágon. És nekik a Túlvilágon hatalmas büntetés jár.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:33]

A Mindenható Isten azt is mondja:

„Aki szándékosan megöl egy hívőt annak jutalma a Pokol, örökkön abban fog időzni. Allah haragvása feléje fordul és megátkozza. És Ő hatalmas büntetést készített elő a számára.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:93]

Ha egy hívő elkerüli ezeket a halálos bűnöket, akkor számára megbocsáttatnak a bocsánatos bűnök. Ezt hangsúlyozza a Korán, ahol Allah azt mondja:

„Ha elkerülitek azon nagy bűnöket, amelyektől eltiltattatok, Mi eltöröljük rólatok a rossz cselekedeteiteket. És kegyes bemenetet biztosítunk nektek (a Paradicsomban).” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:31]

Azonban a kisebb bűnök súlyossá válhatnak, ha valaki lenézi súlyosságukat és folyamatosan elköveti őket. Abdullah bin Masz'ud közölte hogy **Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A hívő a bűneit úgy látja, mintha egy hegy alatt lenne, amitől fél, hogy ráesik; míg a gonosztevő a bűneit olyanoknak tartja, mint a legyek, amelyek rászállnak az orrára és ő csak elhessegeti őket így.”** (Abu Siháb, a tovább közlő a kezét az orrához emelte illusztrációként). **(Bukhari)**

Az iszlám törvény által állított korlátok és akadályok ellenére az ember folyamatosan ki van téve kísértéseknek, amelyek hibázásra késztetik, tudatlansága, vágyai vagy emberi gyengesége miatt. Tehát a bűnbeesés egy olyan dolog, amire minden emberi lénytől számítani lehet. Ezt Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) sok nemes mondásában említi.

Az iszlám arra készíti az embereket, hogy tartsák távol magukat a kísértésektől, amelyek bűnökhöz vezetnek. Amikor valaki hibázik, arra kap bátorítást, hogy bánja meg bűnét, kérje Allah bocsánatát, és tegyen jót. Ne adja fel a reményt Allah könyörületében, ami mindig elérhető. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Ó ti, akik hisztek! Őszinte bűnbánattal forduljatok Allah-hoz” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 66:8 (részlet)]

Allah szereti azokat, akik Hozzá fordulnak és szereti azokat, akik megőrzik magukat tisztán. Ő azt mondja:

„Mondd: «Ő szolgálaim! Akik bűnösök vagytok magatokkal szemben. Ne legyetek reményvesztettek Allah könyörületével szemben! Hiszen Allah megbocsátja az összes bűnöt. Bizony Ő a Megbocsátó és a Megkönyörülő.»” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 39:53]

Allah még mondja:

„Aki valami jótettet hoz elő, annak tízszer annyi jár majd. Aki egy rossz tettet hoz elő, az csak ugyanannyi szerint jutalmaztatik. Ők nem szenvednek semmiben sem jogtalanságot.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 6:160]

Abu Szaid Al-Khudri közölte: **Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele)** azt mondta: „Ha valaki őszintén muszlim lesz, Allah megbocsátja az összes múltbeli bűneit, és azután kezdődik (a tetteinek) a számlálása: A jótettei jutalma a tízszeresétől a hétszázszorosáig érhet, míg

a rossz tett akként lesz felírva, ahogy van, kivéve ha Allah megbocsátja.” (Bukhari)

Abu Hureirah közölte: **Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Allah azt mondja: ha az Én szolgám egy rossz tettet akar tenni, akkor (angyalok) ne írjátok le, csak ha megteszi; ha meggondolja magát Érttem, akkor egy jótettet írjatok le neki (a számlájára). Ha egy jótettet akar tenni, de nem teszi meg, akkor írjatok neki egy jótettet (a számlájára), és ha megteszi, akkor írjatok (a számlájára) tíz jótettet, vagy akár a hétszázszorosaig.” (Bukhari)**

Emellett az iszlám nem számítja azokat a rossz tetteket, amelyeket az ember azért tett, mert nem figyelt oda, és utána azonnal őszintén megbánta.

Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Az Allah-tól való kiengesztelődés csupán azokat illeti meg, akik a rosszat tudatlanságból fakadóan követek el, ám röviddel azután megbántást mutatnak. Velük szemben Allah kiengesztelődik. Allah Tudó és Bölcs.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:17]

Ezt a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnájában is megtalálhatjuk lefektetve. (A Szunna a Próféta tettei, mondásai, tanításai és beleegyezései rendszerbe foglalva. Ez is az Isteni Útmutatás, és az iszlám törvénykezés forrásainak a része.) Umar bin Al-Khattáb közölte: **Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Egy tett jutalma a szándéktól függ, és mindenki aszerint kap jutalmat, amit szándékozott. Tehát ha valaki Allahért és a Küldöttéért vándorol ki, akkor kivándorlása Allahért**

és a Küldöttéért van. És aki evilági haszonért vagy azért vándorol ki, hogy egy nőt elvegyen feleségül, annak a kivándorlása azért lesz, amiért kivándorolt.” (Bukhari)

Ezért az ember tettei (akár jók, akár rosszak) a szándékától függenek. Azonban a hitetlenek tettei nem számítanak, mivel az ateisták számára nem kötelező a vallás előírásait betartani. Ami jótettet egy ateista tesz, az nem lesz tőle elfogadva, azonban meg lesz büntetve azért, hogy nem teszi meg őket.

Bár jutalom alapja a szándék, a hívő a tetteit a Szent Korán és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnája útmutatásai alapján kell, hogy tegye. Ha eltévelyedik az ott lefektetett normáktól, akkor csalást követett el. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„A hívő férfi, vagy hívő nő nem választhat valamely dolgában, amelyben Allah, vagy az Ő Küldötte már döntött. Aki engedetlen Allah-al szemben, az nyilvánvaló tévelygésben jár.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:36]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnájának követéséről Anasz bin Málík azt mondta: **„Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: «Aki nem követi a szunnámat, az nem a követőim közül való.»” (Ibn Majah)**

Az iszlám megalapozta az egyéni felelősség elvét: minden egyén felelős azért, amit tesz. Allah azt mondja a Koránban:

„Minden embernek a sorsát (cselekedeteinek összegét) a nyakára erősítettük. A Feltámadás Napján egy írást

hozunk elő neki, amit kiterítve talál majd. ~ (Az mondatik neki:) «Olvasd az írásodat! Ma elegendő vagy te magad saját magad ellen számot adni.» ~ Aki az Igaz Úton vezetettik – az a maga hasznára jár azon. Aki tévelyeg, az a saját kárára tévelyeg. Senki sem hordozza a mások terhét. Mi addig nem büntettünk, amíg küldöttet nem küldtünk.”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 17:13-15]

Az iszlám nem fogadja el azt a gondolatot, hogy valaki más vállára kellene helyezni a felelősséget, vagy mást kellene hibáztatni; és azt sem fogadja el, hogy valaki mást büntessenek meg a bűnös ember helyett. Amikor azok, akik a Korán igazságát meg akarták tagadni, a korábban élt népeket hibáztatták, azt állítva, hogy őket becsapták és félrevezették, azt mondták: **„Urunk! Ők vittek tévelygésbe minket. Adj nekik kétszeres büntetést a Tűzből!”** De védekezésüket Allah nem fogadta el, és azt mondta nekik: **„Mindenkinek kétszeres ját. Am ti nem tudjátok.”** [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 7:38 (részlet)]

3. A bűnök bocsánatának legfontosabb eszközei az iszlámban

Magától értetődik az iszlám szerint, hogy a bűnök az ember saját tetteiből következnek. Nem lehet örökölni őket a szülőktől vagy nagyszülőktől. A bűnbeesés a hittel, tettekkel és szavakkal kapcsolatos nem őszinte szándékokból származik. Abból is következik, hogy az ember nem követi Allah szavait és az Ő Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele) tanításait. Mik a legjobb módjai (az iszlámban) a bűnök megbocsátásának?

a) A bűnök megbocsátása a helytelen vallások megtagadása és az iszlám felvétele által

Sok ember fogad el számos pogány vallást, mint a buddhizmus, hinduizmus, konfucianizmus vagy zoroasztrianizmus. Milliók vannak, akik megváltoztatott vallásokat vesznek fel, amelyek eredetileg igazak voltak. Ezekben a vallásokban a többistenhit váltotta fel az egyistenhitet, és a számos mitikus történetet adtak az eredeti szöveghez, egy sajátságos keveréket létrehozva ezáltal. A judaizmus és a kereszténység a példák ezekre a megváltoztatott vallásokra.

Ha bárki felveszi ezeket a vallásokat miután az iszlám ki lett nyilatkoztatva Mohamed Prófétának (Allah áldása és békéje legyen vele), az nem lesz elfogadva tőle, és a Túlvilágon a vesztesek közé fog kerülni. Allah mondja a Szent Koránban:

„Aki az Iszlám helyett más vallás után vágyakozik, az attól nem fogadtatik el. És a Túlvilágon bizony a kárvallottak köze fog tartozni.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:85]

Ennek a versnek az értelmezése szerint az iszlám nem egy felekezet vagy egy nemzetiségi vallás. Minden vallás egy, mivel az Igazság egy. Ez az a vallás, amelyet a korábbi próféták hirdettek. Tehát az iszlám volt az az Igazság, amelyet minden kinyilatkoztatott vallás hirdetett. Lényegében Allah Akaratának és Tervének megismeréséhez vezet és ahhoz, hogy az ember örömmel el tudja ezt fogadni. Ha valaki más vallást akar, akkor hazudik saját természetének, ahogyan Allah

Akaratának és Tervének is. Az ilyen ember nem várhat el útmutatást, mivel szándékosan visszautasította azt.

Allah azt mondja a Szent Koránban:

„És ki jobb a vallást tekintve, mint az aki arcát aláveti Allah-nak és jóra való kegyes, és Ibrāhīm (Ábrahám) vallását követi hanīf-ként. Allah Ibrāhīm-ot (Ábrahámot) barátjául fogadta.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:125]

És:

„Mondd: «Elmondjuk-e nektek azok hírét, akik a leginkább kárvallott vesztesek lesznek a tetteikben?» ~ «Akik buzgólkodása az evilági életben tévúton járt (és így semmibe vetett). Holott ők úgy gondolták, hogy helyesen tesznek.»” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 18:103-104]

Ibn Tajmijah, az iszlám egyik legnagyobb tudósa ezt az ájját a következőképpen értelmezte: *„Akik azzal büszkélkedtek, hogy mit értek el ebben az életben, és most azt találják, hogy a tetteik nem használnak, a veszteségük a legnagyobb, mivel önmagukba vagy hamis védelmezőikbe helyezték tévesen a bizalmukat.”*

Allah az egyetlen Védelmező: senki más védelme nem használ semmit. Sok embernek önelégült elképzelése van a helyes viselkedésről, hogy miközben rosszat tesznek, azt hiszik, hogy érdemeket szereznek. Azok az őszinték, akik hisznek spirituális felelősségükben és úgy cselekszenek, hogy tudatában vannak annak, hogy Allah látja őket.

Amikor az iszlám ki lett nyilatkoztatva Mohamednek (Allah áldása és békéje legyen vele), az igazságkeresők előtt minden út el lett zárva, egy kivétellel: az iszlám útja. Ha valaki az iszlám helyett más vallást követve találkozik Allahal, az nem lesz elfogadva tőle. Allah szavait: **„És az iszlámot rendeltem el nektek vallásul”** Imám Al-Aluszi úgy magyarázza, hogy ez az ája a visszacsúszó zsidókról és keresztényekről szól, akiknek a vallására az iszlám tette fel a pontot. Allah korábbi vallásai deformációinak logikus következménye az iszlám, amely ma az egyetlen elfogadható vallás.

Allah könyörülete az emberiség iránt annyira nagy, hogy azoknak, akik elhagyják a pogányságot vagy a megváltoztatott vallásokat és szabad akaratukból az iszlámot választják, minden korábbi bűnüket eltörli, mintha újjászülettek volna. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Mondd azoknak akik hitetlenek, ha abbahagyják (a hitetlenkedésüket) bocsánatban részesülnek azzal kapcsolatban ami ezelőtt történt. Ha azonban visszatérnek, már megvolt a korábbiaknál bevett szokásos eljárás.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 8:38]

Ebben az ájában Allah megbízza a Küldöttet (Allah áldása és békéje legyen vele), hogy megkérje a hitetleneket arra, hogy abbahagyják a harcot a hívők ellen és az igazság üldözését. Ha ezt teszik, a múltbeli gonosztetteik eltörlődnek; ha nem, akkor büntetést kapnak azért, mert kitarítottak az igazságtalanság mellett.

Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Azok, akik hitetlenkednek, és elfordítanak Allah útjától, Ő azok tetteit tévútra viszi. ~ Ám azok, akik hisznek és jótetteket cselekszenek, és hisznek abban, ami *Muhammad*-nak kinyilatkoztatott – ez pedig az Uruktól leküldött Igazság – azok rossz tettei eltöröltetnek róluk és állapotuk jobbra fordíttatik. ~ Ez azért van, mert, akik hitetlenek azok a tévest és a rosszat követik. Ám akik hisznek, azok az Uruktól származó Igazságot követik. Így mutat példázatokat Allah az embereknek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 47:1-3]

Ez a rész azt jelenti, hogy mindaz, amit a hitetlenek tesznek, céltalan, mert Allah minden energia és élet Forrása. Ha a gonoszok próbálják üldözni az embereket, vagy elcsábítani őket az Igazságtól, az eredmény éppen annak az ellenkezője lesz, mint ami a szándékuk volt. A 'bál' szó (*állapotnak* fordítottuk) a szív és az ész állapotát vagy helyzetét jelenti, akár külső, akár belső. Itt mindkét jelentés helyes. Minél haragosabbak a gonoszok, annál jobb lesz a jók helyzete Allahnál, és Allah egyre könnyebbé fogja tenni a jók számára az igazság szeretetét és követését.

Allah leküldte könyörületét és megbocsátását azokra, akik hisznek Benne és Küldöttében. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Ó, ti akik hisztek! Allah-ot és higgyetek az Ő Küldöttében! És akkor az Ő könyörületéből kétszeres részt fogtok kapni és világosságot ad nektek, amelynek fényénél járhattok, és megbocsát nektek. Allah Megbocsátó és Könyörületes.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 57:28]

A dzsinneket (a Földön lakó szellemek amelyek szabad akarattal rendelkező lények, akiket Isten füsttelen tűzből teremtett, különböző formákban léteznek, és természetfeletti tevékenységeket végeznek) is hívja Allah, hogy higgyenek az iszlámban, és ez a hit az, ami miatt Allah megbocsátja a bűneiket. Allah elmondja nekünk a dzsinnek történetét.

„(És emlékezz arra) Midőn néhány dzsinnt fordítottunk Hozzád hogy a Koránt hallgassák. Miután megjelentek, azt mondták: «Hallgassatok!» És midőn véget ért, mint intők mentek vissza népeikhez ~ Azt mondták: «Ő népünk! Egy olyan írást hallgattunk, amely Mózes után érkezett el, igazolva azt, ami előtte volt és amely a igazsághoz vezérlés, az Egyenes Úthoz.» ~ «Ő népünk! Figyeljete és feleljetek (engedelmesen) Allah hirdetőjének! És higgyetek benne! (Azért hogy Allah) Megbocsáthassa a bűneiteket és így fájdalmas büntetéstől védelmezzen meg benneteket.» [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 46:29-31]

Ezekben az ájában az 'aki Allahhoz hív' kifejezés a Prófétára (Allah áldása és békéje legyen vele) utal. Tehát ha a dzsinnek hisznek Allahban és az Ő Prófétájában, Allah meg fogja bocsátani nekik bűneiket, miután megbánták, megjavítja életüket és megmenti őket a Következő élet büntetésétől.

A Könyv népei (a zsidók és keresztények) megkapták parancsban, hogy kövessék Mohamed Útját (Allah áldása és békéje legyen vele), hogy tetteik el legyenek fogadva, és hogy hibáik és bűneik meg legyenek bocsátva. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Ha a Könyv népe hinne és istenfélő lenne, úgy leválnék róluk a rossz tetteiket és beléptetnénk őket a

gyönyör Kertjeibe (a Paradicsomba). ~ Ha ők betartanak a Torát és az Evangéliumot és azt, ami az Uruktól leküldetett hozzájuk, akkor ehetnének felülről és a lábuk alól is. Van közöttük egy mértéktartó közösség. Ám milyen sokan közülük rosszul cselekszenek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:65-66]

Itt a zsidókról és a keresztényekről van szó, és az általános boldogságról (fizikai, társadalmi, szellemi, erkölcsi és spirituális), amelyet tapasztalnának, ha valóban hinnének Allahban és a Küldöttében (Allah áldása és békéje legyen vele), és nem vennék el a törvénytelen hasznot, amely uzsorából vagy máshonnan származik.

b) A bűnök megbocsátása azáltal, hogy az ember távol marad a tilos dolgoktól, különösen a súlyos bűnöktől:

A Korán és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnája világosan említi számos tilalmas dolgot. Például az olyan állat húsa, amelyet már elpusztulva találtak meg, mielőtt le tudták volna mészárolni, az olyan állat húsa, amelyet nem a rituális előírások szerint mészároltak le (vagy amelyre Allahon kívül más nevét említették lemészároláskor), a sertéshús és a vér tilos; és akik elkerülik ezeket, azok ígéretet kaptak a megbocsátásra. Miután a Korán ötödik fejezete (szúrat-al-Maida) számos tilalmas dolgot említi, figyelmezteti azokat, akik nem hajolnak meg Allah rendelete előtt:

„Aki pedig tagadja a hitet, annak kárba vész a cselekedete. És a vesztesekkel lesz a Túlvilágon.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:5 (részlet)]

A 'hit' szó itt különleges jelentéssel bír, amely magába foglalja az istenszolgálatokat is, mint a törvényes étel, a tisztaság, a társadalmi kapcsolatok, a házasság, és az élet más területei, amelyek Allah iránti kötelességeinkhez és a Benne való hitünkhöz kapcsolódnak.

A muszlimot, aki ellenáll saját érzéki vágyainak és az evilági örömek iránti kéjes sóvárgásának, amely gyakran oda vezet, hogy bűnöket követ el, nagy jutalom és megbocsátás várja. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Allah meg akarja nektek magyarázni (mi a törvényileg engedélyezett és mi a tiltott) és meg akarja mutatni nektek azok szokásos hagyományok alapján, akik előttetek éltek. És kiengesztelődve akar felétek fordulni. És Allah Tudó és Bölcs! ~ Allah kiengesztelődve akar felétek fordulni. Ám azok, akik a vágyaikat követik hatalmas elfordulással akarnak letérni.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:26-27]

És:

„Ha elkerülitek azon nagy bűnöket, amelyektől eltiltattatok, Mi eltöröljük rólatok a rossz cselekedeteiteket. És kegyes bemenetet biztosítunk nektek (a Paradicsomban).” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:31]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) mondásai meghatározzák és elmagyarázzák a legsúlyosabb tetteket mind között (a nagy bűnök közt).

Imam Ibn Kathir összeállította Mohamed Próféta Társainak mondásaiból a nagy romboló bűnök gyűjteményét.

Majd megmagyarázta a nagy *romboló bűnt*, mint az olyan bűnt, amelynek büntetése a pokol a túlvilágon, és amely törvényes büntetést von maga után az evilági életben. Ezért a nagy romboló bűn az, ami világosan tiltott a Szent Koránban vagy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnájában.

Kétségtelen, hogy az ateizmus és a politeizmus a legrombolóbb bűnök. Ezeket nem lehet eltörölni vagy megbocsátani. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Allah nem bocsátja meg, hogy társítást kövessenek el Vele szemben. Ám megbocsátja azt, ami ezen kívül van, annak, akinek akarja.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:48 (részlet)]

Imam Al-Aluszi így magyarázta, hogy miért lett ez az ája kinyilatkoztatva Mohamed Próféta-nak (Allah áldása és békéje legyen vele):

„Amikor Allah szava: «Ő szolgálaim! Akik bűnösök vagytok magatokkal szemben. Ne legyetek reményvesztettek Allah könyörületével szemben! Hiszen Allah megbocsátja az összes bűnöket. Bizony Ő a Megbocsátó és a Megkönyörülő.» [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 39:53]” ki lett nyilatkoztatva Mohamed Próféta-nak (Allah áldása és békéje legyen vele), ő kiment és elolvasta a követőinek. Egyikük felállt és azt kérdezte: „*Mi van azokkal, akik társakat állítanak Allah mellé?*” Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) nem adott neki választ. Az ember megismételte a kérdést, és Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) még mindig csendben maradt. Majd ki lett nyilatkoztatva az a vers, amely úgy kezdődik, hogy **„Allah nem bocsátja**

meg, hogy társítást kövessenek el Vele szemben...”, hogy kizárja az ateistákat és a többistenhívőket azok közül, akiknek a bűnei megbocsáttatnak. (Muslim)

Azonban a muszlim tudósok többsége azt mondja, hogy a megbocsátás kivétel nélkül minden bűnre kiterjed, ha az ember megbánja. Viszont Allah mellé társakat állítani nagy bűn. Abdullah bin Masz’ud közölte: **„Amikor a következő ája ki lett nyilatkoztatva: „Azok akik hisznek és nem homályosították el bűnnel (dhulm) a hitüket, nekik jár a biztonság. Ők az igazi Úton vezéreltetek.”, Allah Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele) a társai megkérdezték: „ki az közülünk, aki dhulm-ot követett el?” Akkor Allah kinyilatkoztatta: „Bizony a társítás hatalmas bűn (dhulm).”” (Bukhari)**

c) A megbocsátáshoz vezet a vallási kötelességek végrehajtása, a Próféta Szunnájának követése, és az ajánlott cselekedetek megtétele (amelyeket ha nem tesszük meg, azért nem jár büntetés, viszont megtételükért jutalmat kapunk).

Allah elrendelt olyan vallási kötelességeket, amelyeket a hittételek közé sorolt, ezek vallási előírások, vagy az emberi kapcsolatokra vonatkoznak. E kötelességek elvégzéséért bőséges jutalom jár, különösen az imáért, böjtért, adakozásért vagy zarándoklatért, amelyek a muszlim bűneinek az eltörlését jelenthetik. Abu Hureirah közölte, hogy: **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A közösen (a mecsetben) elvégzett ima hetvenötször jobb (jutalmazását tekintve), mint amelyet egyedül végez valaki a házában vagy a piacon. Mert aki megmosakszik és tökéletesen teszi, majd elmegy a mecsetbe csakis azzal a szándékkal, hogy**

imádkozzon, akkor minden egyes lépésért, amit tesz, Allah feljebb emeli egy fokozattal a jutalmát, és egy bűnt kihúz (a tetteinek számlájáról, vagyis megbocsátja, minden egyes lépésért), amíg odaér a mecsetbe. Ő imádkozónak számít végig, amíg vár az imára, és az angyalok folyamatosan kérik Allah bocsánatát érte, és azt mondják: «Ó Allah! Bocsáss meg neki, amíg ott ül az ima helyén amíg nem szellent.»” (Bukhari)

Abu Hureirah közölte, hogy: **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki böjtöl Ramadan hónapban őszinte hitből, Allah Jutalmát remélve, annak minden múltbeli bűne eltöröltetik.” (Bukhari)**

Abu Hureirah azt mondta, hogy: **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Az Umra (elvégzése) eltörli azokat a bűnöket, amelyek közötté és az előző között voltak. És a(z Allah által elfogadott) Hadzs jutalma semmi más, mint a Paradicsom.” (Bukhari)**

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnájának követése és az ajánlott cselekedetek elvégzése a bűnök eltörlésének egyik útja. Allah azt mondja a Koránban: **„...Bizony a jótettek megszüntetik a rosszakat...” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 11:114]**

Türelem a nehézségek és a szerencsétlenségek idején, mint betegség, szegénység, stb. szintén jutalmat von maga után. Abu Szaid Al-Khudri elbeszélte, hogy: **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Nincs olyan fáradtság, sem betegség, sem fájdalom, sem szomorúság, sem sérelem, sem aggodalom, ami ha egy muszlimot ér, még ha csak egy túskeszúrás is lenne, hogy Allah ne törölne el miatta a bűneiből.” (Bukhari)**

És Abdullah közölte: „**Meglátogattam a Prófétát (Allah áldása és békéje legyen vele) miközben fájdalmai és magas láza volt. Azt mondtam: «Magas lázad van. Azért van ez, mert te kétszeres jutalmat fogsz kapni érte?» Azt mondta: «Igen, mert nem ér muszlimot csapás vagy sérelem anélkül, hogy Allah ne törölné el a bűneit, ahogy a fa levelei leesnek.»**” (Bukhari)

Abu Hureirah azt is közölte: „**A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: «Ha Allah jót akar valakinek, nehézséget ad neki.»**” (Bukhari)

d) Allahhoz fordulni megbánással és bocsánatkéréssel szintén a bűnbocsánathoz vezet

Allah Megbocsátó, Ő az Egyetlen, aki jogosult a bocsánatkérés elfogadására és a bűnök megbocsátására. Azt mondja a Szent Koránban:

„Ő ti akik hisztek! Őszinte bűnbánattal forduljatok Allah-hoz! Talán Uratok leveszi rólatok rossz cselekedeteiteket és olyan Kertekbe juttat be benneteket, amelyek alatt folyók folynak.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 66:8 (részlet)]

És Ő azt mondja: **„Talán nem tudják, hogy Allah elfogadja az Ő szolgálai megbánását...?”** [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:104]

Abu Hureirah közölte, hogy: **„Hallottam, amint Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta:**

«Allahra! Allah bocsánatát kérem és Hozzá fordulok megbánással több, mint hetvenszer egy nap.»» (Bukhari)

Az ember szíve, ahogy Allah teremtette, tiszta és érintetlen. Minden alkalommal, amikor az ember tesz egy rossz cselekedetet, az foltot, vagy rozsdát hagy a szívéen. De a megbánással és a bűnbocsánattal ez a folt lemosódik. Ha nincs megbánás és bűnbocsánat, a folt mélyül és egyre jobban szétterjed, míg a szív bezárul, és ennek következtében az ember spirituálisan meghal.

Az emberi gyengeség miatt Allah arra ösztönöz minden muszlimot, hogy keresse az Ő megbocsátását és forduljon Hozzá megbánással. Ő azt mondja a Szent Koránban:

„...Allah-tól kérjétek hát a megbocsátást, mert Ő Megbocsátó és Könyörületes.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 73:20] És azt mondja: **„Aki valami rosszat tesz, vagy maga ellen követ el bűnt, ám utána Allah-hoz fordul bocsánatért, az Allah-ot, Megbocsátónak és Irgalmasnak fogja találni.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:110]**

Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) arra bátorította társait, hogy keressék a megbánást Allahnál, és elmondta nekik, hogy hogyan kell ezt tenni. Saddád bin Ausz közölte, hogy **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A legmagasabb módja a megbocsátás kérésének Allahtól az: «Ó Allah, Te vagy az Uram! Nincs senki, aki méltó az imádatra, csak Te. Te teremtettél engem és én a szolgád vagyok, és megtartom a Neked tett eskümet és ígéretemet, amennyire képes vagyok rá. Menedéket keresek Nálad minden rossztól, amit tettem. Elismerem a jótéteményeidet, amit adtál nekem és elismerem a**

vétkeimet. Mert senki nem bocsáthatja meg a bűnöket, csak Te.»” (Bukhari)

Amikor a bűn, amit az ember elkövet, az Allah iránti kötelezettségeket érinti, a bűnbánat a következő feltételek teljesülése mellett lehetséges: megbánás érzése, eltávolodás több bűn elkövetésétől, és az, hogy az ember erősen elhatározza, hogy nem követi el ezt többet. Amikor a bűn a másik ember jogai ellen történő kihágás, (a megbocsátás feltételeihez tartozik a fenti követelmények mellett még az is, hogy) a kihágónak helyre kell hoznia a kárt, és kártalanítania kell az érintett személyt, míg a két fél igazságos egyetértésre jut.

e) Fohászok Allahhoz a bűnök bocsánatáért

Mivel ezzel az étellel nem ér minden véget, és az eredményt a Túlvilágon láthatjuk, csak fohászkodnunk kell a jelen és a jövő Urához, és Ő meghallgat minket, megbocsát nekünk, vezet minket és simává teszi utunkat. Az arrogancia azonban nagy eséshez és megalázó büntetéshez vezet. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Így szól a ti Uratok: «Fohászkodjatok Hozzám! És én felelek nektek. Ám, akik gögösen elfordulnak az Én szolgálatomtól, azok megvetett jelentéktelenként fognak a Pokolba belépni.» [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 40:60]

Azt is mondja:

„És, ha kérdeznek téged az én szolgálaim Rólam, (akkor válaszold azt, hogy) Én bizony közel vagyok. Felelek azon fohászokdó fohászára, aki Hozzám fordul...” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:186]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) bátorította a muszlimokat, hogy hívják Allahot és imádkozzanak Hozzá. Nagyszámú hadíth [*prófétai hagyományok vagy narratívák, amelyek a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tetteiről és kijelentéseiről szólnak*] támasztja alá ezt a gondolatot. A fohász nem lehet őszinte, kivéve, ha az ember mindig emlékszik Allahra. Allah azt mondja a Szent Koránban:

„Emlékezzetek meg Rólam, és Én is megemlékszem rólatok...” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:152]

„...és az Allah-ról gyakran megemlékező férfiaknak és asszonyoknak-ezek mindegyikének Allah megbocsátást és hatalmas jutalmat készített elő.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:35]

Az Allahhoz való fohászokdás megtisztítja a szívet és megvédi az evilági kísértésektől, amelyek az elcsábított embert veszélyes helyzetekbe vezethetnek. Az Allahhoz való fohász eltörli a bűnöket és feljebb emeli a fohászokdó rangját a Túlvilágon. Abu Hureirah közölte, hogy a **Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki azt mondja: «szubhán Allah wa bihamdihi» százszor egy nap, annak meg lesz bocsátva minden bűne, még akkor is, ha annyi volt, mint a tengeren a hab.”** (Bukhari) *Szubbán Allah wa bihamdihi* azt jelenti: 'Allahot mentesnek tartom attól, hogy bármit is hasonlítsak Hozzá bármilyen szempontból, és dicsérem Őt.'

Mivel az ember fohászát Allah mindenképpen elfogadja, a muszlimnak türelmesnek kell lennie, határozottan kell kérnie Allahtól, és nem szabad elveszítene a reményt, ha a fohászára a válasz késlekedik. Abu Hureirah közölte, hogy: **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Egyikőtök se mondja: «Ó Allah, bocsáss meg, ha akarsz; Ó Allah, Légy velem Könyörületes, ha akarsz», hanem határozottan kell kérnie Allahot, mivel senki sem kényszerítheti Allahot olyasminek a megtételére, ami ellenkezik az Ő Akaratával.»**(Bukhari)

És ő (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: **„Bármelyikőtök fohásza elfogadtatik, ha nem lesz türelmetlen (és nem mondja: fohászkoztam Allahhoz, de nem adta meg, amit kértem).”** (Bukhari)

A muszlimnak távol kell maradnia attól, hogy az életéhez szükséges ellátást nem őszintén keresi, mivel Allah nem fogadja el a fohászát azoknak, akik mások jogait áthágják. Abu Hureirah közölte, hogy **a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Ha valaki egy datolya árának megfelelő adakozik az őszintén keresett pénzből – és Allah csak az őszintén keresett pénzt fogadja el – Allah azt a Jobbjába (Jobb Kezébe) veszi, majd felnagyítja jutalmát annak az embernek (aki ezt adta), mint amikor valamelyikőtök felneveli a kiscsikót, majd akkora lesz, mint egy hegy.”** (Bukhari)

E könyv lezárásaként azt mondhatjuk, hogy az iszlám elképzelése a bűnről és a megbocsátáshoz vezető eszközökről, ha összehasonlítjuk a kereszténységgel, nagyon egyszerűek. Nagyon könnyű megérteni és gyakorolni. Messze állnak a kereszténység titokzatos rituáléitól, amelyek a bűnt hívatottak

eltörölni, mint a hit a keresztre feszítésben, a szeretetesség, a keresztelés, a pap előtti gyónás, az eukarisztia és átlényegülés.

Az iszlám szerint Ádám (béke legyen vele) és felesége, Éva bűnt követtek el azzal, hogy ettek a tiltott fáról. Azonban megbánták bűnüket és Allahtól kérték a megbocsátást, Aki elfogadta a bűnbánatukat. Emiatt nem kell arra gondolni, hogy az eredendő bűn, amelyet elkövettek, az ártatlan gyerekekre tovább öröklődött.

Az iszlám szerint a bűn elkövetése vagy az eltévelyedés egyéni választás. A bűnbocsánat keresése egyéni felelősség. Sok módja van annak, hogy egy muszlim elérje, hogy Allah megbocsássa bűneit. Ezek közé tartozik a megváltoztatott vallások megtagadása, és helyettük az iszlám felvétele, a tiltott dolgoktól, különösen a nagy bűnöktől való távolmaradás, a vallási cselekedetek betartása, a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Szunnájának követése, az ajánlott cselekedetek megtétele, az Allahhoz való fordulás megbánással és bocsánatkéréssel, a Koránolvasás és az Allahról való megemlékezés és a Hozzá való fohászkodás minden időben.

www.islamhouse.com

WWW.ISLAMHOUSE.COM